

Sygn. akt IV U 927/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2020 r. w Zielonej Górze

sprawy z odwołania **A. W.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 13.11.2019 r., 30.12.2019 r. znak (...)

o przyznanie prawa do renty

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 06.08.2019 r. do 31.05.2022 r.

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 927/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 13.11.2019 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy A. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ lekarz orzecznik ZUS-u orzeczeniem z 03.10.2019 r. orzekł, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Decyzją z 30.12.2019 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS-u orzeczeniem z 19.12.2019 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Wnioskodawca złożył odwołania od powyższych decyzji, zarzucając organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że ubezpieczony nie udowodnił w dziesięcioleciu przed dniem zgłoszenia wniosku co najmniej 5-letniego stażu pracy, a ponadto nie jest niezdolny do pracy.

W uzasadnieniu odwołujący się wywodził, że poza licznymi schorzeniami cierpi na chorobę zwyrodnieniową lewego stawu kolanowego, w dole podkolanowym lewym znajduje się torbiel. Wnioskodawca ma problemy z poruszaniem się, nie może dłużej stać w jednej przymuszonej pozycji, co uniemożliwia mu wykonywanie pracy w wyznaczonym zawodzie tokarza.

Ubezpieczony opisał okoliczności, w których odmówiono mu zatrudnienia ze względu na stan zdrowia, oraz dodał, że obecnie oczekuje na zabieg ortopedyczny – termin planowanego przyjęcia to 31.05.2022 r. Pomyślnie przeprowadzony

zabieg najprawdopodobniej przywróci sprawność fizyczną odwołującego się, ale obecnie nie ma on możliwości zarobkowania.

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonych decyzjach. Pozwany zaznaczył, że w dziesięcioleciu poprzedzającym dzień zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawca udowodnił wymagany przepisami 5-letni okres składkowy i nieskładkowy.

Na podstawie art. 219 k.p.c. sąd połączył sprawy z obu odwołań w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje.

Wnioskodawca A. W., urodzony (...), z zawodu tokarz, pracował jako tokarz, frezer, ślusarz, mechanik, 06.08.2019 r. złożył organowi rentowemu wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których lekarz orzecznik ZUS-u orzeczeniem z 03.10.2019 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem, sprawa została przekazana komisji lekarskiej ZUS-u, która orzeczeniem z 19.12.2019 r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS-u.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

U wnioskodawcy rozpoznano:

- niewielki oponiak okolicy czołowej prawej;
- torbiel pajęczynówki środkowego dołu czaszki;
- chorobę zwyrodnieniową obu stawów kolanowych z wysiękiem i upośledzeniem funkcji;
- stan po leczeniu operacyjnym złamania dwukostkowego podudzia prawego z podwichnięciem w stawie skokowym, wygojone z ograniczeniem funkcji i wtórnymi zmianami zwyrodnieniowymi;
- niestabilność lewego stawu kolanowego ze zmianami zwyrodnieniowymi lewego kolana – stan po artroskopii;
- bóle wielostawowe.

Dowód: - opinia biegłej sądowej lekarza neurologa, k. 23-23v akt sąd.;

- opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy, k. 31-31v akt sąd.

Wnioskodawca z powodu schorzeń neurologicznych nie jest niezdolny do pracy.

W badaniu neurologicznym stwierdza się bolesność kręgosłupa szyjnego, brak odruchów skokowych obustronnie, nie stwierdza się niedowładów. W badaniu MR głowy opisano niewielkiego oponiaka okolicy czołowej prawej i torbiel pajęczynówki – zmiany bez znaczenia klinicznego. Podstawowym problemem wnioskodawcy jest choroba kolan i stawu skokowego prawego.

Dowód: opinia biegłej sądowej lekarza neurologa, k. 23-23v akt sąd.

Ze względu na schorzenia układu ruchu wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Niezdolność ta istniała przed datą złożenia przez ubezpieczonego wniosku o rentę (06.08.2019 r.) i ma charakter okresowy – do czerwca 2022 r. Stanowisko organu rentowego jest w tym zakresie niezasadne.

Wnioskodawca ma zaawansowane schorzenia układu ruchu, które w znacznym stopniu utrudniają wykonywanie pracy tokarza, pracy wymagającej dużej sprawności, często związanej z długotrwałym przebywaniem w pozycji stojącej, przemieszczaniem się, dźwiganiem elementów.

Przebyte w 2016 r. złamanie dwukostkowe wygoiło się w sensie uzyskania zrostu, jednak nie uzyskano anatomicznego ustawienia. Obrisy stawu są poszerzone, widoczne są duże zmiany zwyrodnieniowe, a także upośledzenie funkcji w postaci szczątkowej ruchomości. Te ruchy są bolesne. Ponadto wnioskodawca od 2017 r. leczy lewy staw kolanowy i jak wskazują dokumenty, tj. karta informacyjna leczenia szpitalnego, oraz badania, w tym USG oraz aktualny rezonans, wnioskodawca ma duże zmiany o charakterze zwyrodnieniowym, występuje też niestabilność lewego kolana.

Badanie wykazuje też obecność zmian zwyrodnieniowych w obrębie prawego stawu kolanowego.

Również bóle kolana prawego mają charakter przewlekły i długotrwały. Biorąc pod uwagę udokumentowany problem funkcjonalny prawego stawu skokowego oraz udokumentowany problem chorobowy lewego stawu kolanowego, wnioskodawca był osobą częściowo niezdolną do pracy przed 16.05.2018 r.

Dowód: opinia biegłego sądowego lekarza ortopedy, k. 31-31v akt sąd.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się zasadne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawca jest chociażby częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak – to na jaki okres.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Przepis art. 12 ustawy emerytalnej stanowi natomiast, że osobą niezdolną do pracy, jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 pow. ustawy).

W myśl art. 59 ust. 1, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Rzeczą sądu w przedmiotowej sprawie było zatem ustalenie, czy wnioskodawca spełnia wymogi wynikające z ww. przepisów, w szczególności czy jest chociażby częściowo niezdolny do pracy. Pozostałe przesłanki uzyskania przez wnioskodawcę prawa do renty nie były kwestionowane przez organ rentowy.

Dokonanie ustaleń w spornym zakresie wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., co oznaczało konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych dysponujących specjalistyczną wiedzą odpowiednią dla dokonania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

W tym zakresie sąd skorzystał z opinii biegłych sądowych lekarzy neurologa i ortopedy i nie znajdując podstaw do ich podważenia, w całości oparł się na ustaleniach opinii.

Z opinii biegłej neurolog wynika, że z przyczyn neurologicznych wnioskodawca nie jest choćby częściowo niezdolny do pracy. Podkreślić jednak należy, że by uzyskać prawo do spornej renty, wnioskodawca nie musi być niezdolny do pracy z punktu widzenia biegłych wszystkich specjalności. Wystarczy, że choćby z perspektywy jednej specjalności ta niezdolność zachodzi, by wnioskodawca uzyskał prawo do spornego świadczenia. W niniejszej sprawie jest to aktualne tym bardziej, że – jak podała biegła neurolog – podstawowym problemem wnioskodawcy jest choroba kolan i stawu skokowego prawego, zaś decydujące znaczenie w sprawie ma opinia biegłego ortopedy.

Jak tymczasem wynika z opinii biegłego ortopedy, wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy ze względu na schorzenia układu ruchu co najmniej od daty złożenia wniosku o rentę do czerwca 2022 r. Biegły tym samym nie zgodził się ze stanowiskiem pozwanego.

Biegły wskazał na zaawansowane schorzenia układu ruchu, które w znacznym stopniu utrudniają ubezpieczonemu wykonywanie pracy tokarza, pracy wymagającej dużej sprawności, często związanej z długotrwałym przebywaniem w pozycji stojącej, przemieszczaniem się, dźwiganiem elementów. Biegły odniósł się do przebytego w 2016 r. złamania dwukostkowego, które nie uzyskano anatomicznego ustawienia. Stwierdził poszerzone obrysy stawu, duże zmiany zwyrodnieniowe, upośledzenie funkcji w postaci szcążkowej ruchomości, bolesność ruchów. Zauważył, że wnioskodawca od 2017 r. leczy lewy staw kolanowy i jak wskazują dokumenty i badania wskazane przez biegłego, wnioskodawca ma duże zmiany o charakterze zwyrodnieniowym, występuje też niestabilność lewego kolana. Odnosząc się do przeprowadzonego przez siebie badania, biegły stwierdził obecność zmian zwyrodnieniowych w obrębie prawego stawu kolanowego. Podał, że bóle kolana prawego mają charakter przewlekły i długotrwały.

Sąd uznał opinię za wiarygodną, ponieważ jest spójna i logiczna, została wydana na podstawie badania przedmiotowego, podmiotowego, wywiadu i analizy dokumentacji medycznej dotyczącej wnioskodawcy. Wnioski opinii są kategoryczne i należyte umotywowane. Opinia wyczerpująco i jednoznacznie wyjaśnia przyczyny istnienia niezdolności do pracy w podanym przez biegłego ortopedę okresie i stopniu.

W tej sytuacji sąd nie podzielił zastrzeżeń organu rentowego formułowanych wobec opinii (k. 43-43v). Pozwany nie wskazał na żadne wewnętrzne sprzeczności, nieścisłości opinii, nie wykazał w opinii braku logiki lub zgodności z zasadami doświadczenia życiowego. Powoływał się na niezgodność konkluzji biegłego ze stanowiskiem komisji lekarskiej ZUS-u oraz lekarza leczącego oraz przedstawił własną interpretację wyników badań.

Trzeba więc podkreślić, że w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy to właśnie biegły powoływany jest, jako bezstronny specjalista, do oceny stanowiska Zakładu i zarzuty formułowane wobec opinii nie mogą polegać jedynie na wskazaniu, że opinia ta nie zgadza się z opiniami lekarzy orzeczników lub lekarzy leczących.

Podobnie biegły ocenia dostępną dokumentację medyczną z punktu widzenia swojej specjalności. To właśnie biegli lekarze powoływani są w celu przeprowadzenia i zinterpretowania przeprowadzonych przez siebie badań, dysponując wiedzą fachową w tym zakresie. To biegli analizują i oceniają dokumentację, uznając samodzielnie, która dokumentacja jest istotna dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy i co z tej dokumentacji wynika. Zarzuty do opinii nie mogą koncentrować się na samodzielnej, subiektywnej ocenie tych kwestii dokonanej przez stronę.

Ocena biegłego jest w tym zakresie spójna i logiczna, zatem nie ma powodu, by ją kwestionować. Biegły zaznaczył ponadto, że wnioskodawca podaje, iż dolegliwości drugiego kolana zaczęły się przed około 18 miesiącami, jednak lekarz leczący stwierdził: „najpierw wyleczymy lewe kolano, a później zajmiemy się diagnostyką kolana prawego”. Zdaniem biegłego, nie ma więc winy wnioskodawcy w braku dokumentacji i badań, które mogłyby potwierdzić obecność tego schorzenia.

Wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego ortopedy należało zatem oddalić (k. 51v akt sąd.) jako zmierzający wyłącznie do przedłużenia postępowania. Opinia biegłego okazała się prawidłowa i wystarczająca dla sądu w celu wydania rozstrzygnięcia.

Nie był też zasadny wniosek odwołującego się o przesłuchanie go w charakterze strony na okoliczność starań o zatrudnienie i odmowy zatrudnienia z uwagi na stan zdrowia. Okoliczności te są bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której sąd badał istnienie obiektywnych przesłanek niezdolności do pracy, a nie poszczególne zdarzenia związane z próbami podjęcia pracy przez wnioskodawcę

Wobec powyższego, w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzeczono jak wyroku.